

1. Γκαρίμπας
Γ. Δημητρόπουλος

1865.

[5-1]

2396

ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΤΗΣ ΑΡΜΟΝΙΑΣ

ΠΡΟΣ

Τὸν εὐγενέστατον, φιλογενέστατον, φιλομουσότατον
καὶ τρία ἄλλα Ὅτατον Κύριον, Κύριον

Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ξ, Ο,

Π, Ρ, Σ, Τ, Υ, Φ, Χ, Ψ, Ω.

Ἐν πρώτοις σὰς εὐχομαι εἰς ἔτη... ἀλλ' ὄχι! πρῶτον πρέπει νὰ σὰς πῶ,
Κύριε Συνδρομητά μας, διὰτὶ ὁ ἀηδονόφωνος Κράκτης ἐκτύπησε τὴν νύκτα δυὸ
φορὰς τὴν πόρτασας· μία ὀλίγον μετὰ τὰ μεσάνυκτα, καὶ μία κοντὰ τὰ χαράμα-
πα' ἐκτὸς πλέον ἂν δὲν ἀκούσετε τὴν πρώτην, ὡς ὄντες τὴν ὥραν ἐκείνην βυθι-
σμένοι εἰς τὸ Βί σ τ ἢ ἐρουχαλίζετε. Ἀπὸ χθὲς λοιπὸν τὸ πρωτὶ ὡς τὸ βράδῳ
ἐσκότωνα τὸν νοῦν μου πῶς νὰ τὸ κατορθώσω, ν' ἀποφύγω τὸν κόπον καὶ τὴν ἐν-
τροπὴν (καὶ παρατηρήσετε παρακαλῶ ὅτι πρῶτα εἶπα τὸν κόπον καὶ ὕστερα
τὴν ἐντροπὴν, διότι καὶ ἄλλοι καλῆτεροί μου τὴν ἐντροπὴν εἰς τὸ τέλος τὴν
λογαριάζουν) ἐσυλλογούμενη λέγω πῶς ν' ἀποφύγω τὸν κόπον καὶ τὴν ἐντροπὴν,
νὰ τρέχω σήμερα τέτοια μέρα εἰς τοὺς δρόμους, σὰν κ' ἐκείνους ποὺ τρέχουν τὰ
ἅγια θεοφάνεια, καὶ νὰ κτυπῶ τῆς πόρτες τῶν Κυρίων Συ ν δ ρ ο μ η τ ῶ ν μας,
γὰ ν' ἀκούσω ἀπὸ τὸν πνευματώδη ὑπηρετήν σας τὸ, «Στάσου κύρ ἐφημεριδο-
μοιραστὴ νὰ πάω πρῶτα νὰ διῶ ἂν εἶναι ἐδῶ ὁ Τσελεμπής μου» καὶ μετ' ὀλί-
γον νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ μὲ πῆ «ἐπῆγα καὶ κύτταξα καὶ μὲ εἶπε νὰ σὲ πῶ πῶς δὲν
εἶν' ἐδῶ!» γὰ ν' ἀποφύγω, λέω, αὐτὸ τὸ κομπλημέντο, ἀπεφάσισα νὰ πάγω
σήμερα τὸ πρωτὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὕπου, ὡς καλοὶ χριστιανοὶ, καὶ ὀρθόδο-
ξοὶ μάλιστα, θὰ πηγαίνετε βεβαίως ἀπὸ τὸν ὄρθρον ἀκόμη, γὰ ν' ἀκού-
σετε τοῦλάχιστον τὴν πρωτοχρονιά, τὴν ἁγίαν λειτουργίαν. Σὰν τὸ καλόβαλα
λοιπὸν αὐτὸ στὸν νοῦν μου καὶ τὸ καλολογάρισσα καὶ ἴδα πῶς βγαίνει ὁ λογα-
ριασμός μου, ἀπεφάσισα νὰ κάμω καὶ τὸν κράκτην, καὶ νὰ πάρω σβάρνα τὰ σπῆ-
τια τῶν συνδρομητῶν μας, ὑποπτευόμενος μήπως καὶ κανένας τους τὸν παρα-
πάρῃ ὁ ὕπνος καὶ χάσῃ τὴν λειτουργίαν του. Πέρνω τὸ λοιπὸν μιά σόπα στὸ
χέρι καὶ ἀρχίζω ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα νὰ κτυπῶ τῆς πόρτες σας καὶ νὰ φωνάζω με-
τὸ μακάμι τοῦ Κράκτη τὸ «ὀρίiiiiii σεeeeeee τεeeeeee στὴν έeeeeek
κληηησίiiiiιααααα! βοήθειά σας ὁ ἅγιος Βασίλης»! Ἄλλὰ γὰ νὰ γυ-

που ὑπέφερα, τοὺς ὁποίους καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐκτιμήσετε ἢ εὐγενεῖα σας καθὼς πρέπει, ἀφοῦ διαβάσετε τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς) ὥστε εἰς τὸ ὕστερον πειλὰ σπῆτι πού κτυποῦσα τὴν πόρτα του (ἦτανε κίβλας Τιτουλαρίου Συνδρομητοῦ) καὶ φώναζα τὸ «ὀρίσετε στὴν ἐκκλησίαν», τὸ φέρνει ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ νὰ κτυπᾷ τὴν ὥραν ἐκείνην καὶ ὁ καθυτὸ Κράκτης τῆς ἐνορίας τὴν ἀντικρινή μου πόρτα! Ἐδῶ, εἶπα μέσα μου, ἐμπλέξαμε! καὶ πραγματικῶς ἔρχεται κοντά μου ὁ γέρον Κράκτης καὶ μὲ τὸ μπαστοῦνι του ὑψωμένο ἐτοιμάσθηκε νὰ μὲ κάμη τερπιὲ πού ἐτόλμησα νὰ ἐπέμβω εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του, καὶ εἰς τὰ κυριαρχικά του δικαιώματα καὶ προνόμια. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πῶς μὲ φώτισ' ὁ Θεὸς, καὶ τοῦ λέγω εὐθύς. Χρόνους πολλοὺς, γείτοσα' καὶ εἰς ἔτη πολλὰ στερομομένος! — Κι' ἀπό πότες γενήκαμε γείτονες; μὲ λέει. — Ἀπὸ τὰ προχθές, τοῦ λέω' γιατί τ' ἀφεντικὸ αὐτοῦ τοῦ σπητιοῦ ἦρθε καὶ γράφθηκε στὴν ἐνορίαν μου. —

Καὶ τὸ ξέρεις αὐτὸ βέβαια; μὲ λέγει. — Ἄκους, τοῦ λέω, ἂν τὸ ξέρω βέβαια;! ἀμ' ἤμouνα παρὼν τὴν ὥρα πού ἦρθε στὸν ἄρχων Καψιμάλη μας, καὶ πρῶτα τὸν ἐρώτησεν ἂν ἔχομε καὶ μεις στὴν ἐνορίαν μας Σχολεῖα καὶ ἀδελφότητα, καὶ σὰν τοῦ εἶπεν ὁ ἄρχων Καψιμάλης ὅτι μόνον καρενεῖα καὶ καπηλεῖα ἔχομε, τότε τοῦ λέει, γράψεμε καὶ μένα εἰς τὸ τεφτέρι σου, γιατί πειὰ βαρέθηκα στὴν ἐνορίαν πού εἶμαι' κάθε λίγο καὶ κομμάτι, δῶσε σήμερα γιὰ τὸ σχολεῖον! δῶσε αὐριον γιὰ τὴν ἀδερφότητα! δῶσε μεθαύριον γιὰ τὸ Νοσοκομεῖον! σάνα θὰ μάθω ἐγὼ τώρα πλὰ γράμματα, ἢ θὰ κάμω καινούριες ἀδερφές νὰ πληρώνω γιὰ τὰ σχολεῖα καὶ γιὰ τὴν ἀδερφότητα! Καὶ ἔτσι πού λές, γείτονά μου, τοῦ λέω, ἐγράφηκεν εἰς τὴν ἐνορίας μας. — Μπα πού νὰ χαθῆ, μοῦ λέει, ἀκόμα πέντε γρόσια δὲν ἔδωσεν αὐτὸς πούπετα, κ' ἐρωτᾷ μένα πού ἔχω τρία ζευγάρια παπούτσια χαλασμένα νὰ μὲ στέλνη κάθε μέρα ἢ ἐμπορία μας νὰ τοῦ γηρεύω τὰ εἰκοσιπέντε γρόσια τὸν ἔρανο γιὰ τὸ σχολεῖον, κί αὐτὸς μὲ περιγελοῦσε, καὶ πότε μ' ἔλεγε πῶς δὲν ἔχει χαλασμένα, πότε μ' ἔλεγε νὰ πῶ εἰς τοὺς ἔμφορους πῶς δὲ τὸν ἤρα, καὶ πότε μὲ κρύβουνταν! πολὺ καλὰ λοιπὸν τὸ ἔκαμε καὶ τὸν ξεφορτοθήκαμε. Χάρισμά σας λοιπὸν καὶ νὰ τὸν χαίρεσθε' ἀλλὰ νὰ πού σὲ τὸ λέω καὶ νὰ τὸ ξέρης, ὅτι τὸ πορτοκάλι σήμερα τῆς ἀρχιχρονιαῆς ἐγὼ θὰ τοῦ τὸ πρωτοφέρω, κίλιν δὲν μὲ δώση τ' ἀγιοδρασιλειάτικά μου, θὰ τὸ πάρω πίσω, καὶ τότε φέρε του ἐσὺ τὸ δικό σου. — Μὲ τὲς χαρὲς σου, ἀδερφέ μου, τοῦ λέω, καὶ ἔτσι, Κύριε Συνδρομητά μου, μὲ τὴν ψευτιάν μου αὐτὴν τὴν ἐ γλύτωσα πρὸ φθινά' ἀπ' ἐκεῖ λοιπὸν ἴσια στὴν Ἐκκλησίαν μὲ τρεῖς χαράς' ἢ μία διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ῥάχης μου ἀπὸ τὸν τερπιὲ τοῦ γέροντος Κράκτη, διότι καὶ τὰ χέρια τῶν κρηκτῶν μας εὐχαριστοῦν τὴν ῥάχην σὰν ἡ φωνὴ τους τ' αὐτιά μας' καὶ ἡ δευτέρα χερὰ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου, πού ἔκαμα τὸν κόπον νὰ προσκαλέσω τοὺς Συνδρομητάς μου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν' ἀλλ' ἢ τρίτη ἢ καλλήτερη χαρὰ μου ἦτανε, πού θὰ σᾶς εὐρίσκα ὅλους μζζομένους εἰς ἓνα μέρος, καὶ ἐκεῖ χωρὶς πολὺ κόπον ἐγὼ νὰ σᾶς εὐχηθῶ τὸ «χρόνους πολλοὺς καὶ εὐτυχισμένους», καὶ ἡ εὐγενεῖα σας; πάλε νλ. . . . ἀλλ' εἶναι περιττὸ νὰ σᾶς ἐξηγήσω τί ἐννοεῖ αὐτὸ τὸ Ν Α διότι ἡ εὐγενεῖα σας; τὸ γνωρίζετε καλλήτερά μου, τί λογιᾶς ἀπάντησις εἶναι: συνήθεια νὰ δίδουν τοῦ ἀγίου Βασιλείου εἰς τὰς εὐχὰς τῶν δικνομένων, φιλογενέστανται Κύριοι Συνδρομητάι.

Ἄλλὰ, καλὰ τὸ λένε πῶς τὸ πονηρὸ πουλι πιάνεται καὶ ἀπὸ τὰ δύο! διότι ἔκμειν ἡ ἀφεντικὴ μου καὶ ἄλλη μὲ ἀνοησίαν πληκίνω εἰς τὸ κελὶ ἐκεινοῦ πού γυρνάει τὴν ὥρα τῆς ἄγίας λειτουργίας, μ' ἓνα στενόμικρο χαρτί στὸ ἓνα χεῖρ,

καί με μιὰ πένα στὸ ἄλλο, χοντρή σὰν τὰ δάκτυλά του, καί μ' ἓνα δίσκο μπροστά, φωνάζων «γράφετε τὰ ὀνόματά σας! τὸν εὐρίσκω λοιπὸν ὅτι ξύ. πησε, καί τοῦ λέω. Τί νὰ σέ δώσω νὰ με πουλήσης τὸν σημερινό σου δίσκον; Ἡ ἀφεντεία του σὰν ἄκουσε τὴν πρότασίν μου ταύτην, θὰ εἶπεν, ὡς φαίνεται, μέσα του, νὰ καιρὸς εὐπρόσодος, νὰ βγάλω δυὸ μνηῶν ἐξοδὰ μου καί με λέγει. Θέλω χίλια πεντακόσια γρόσια με 100 τὴν λίρα, καί ἓνα καλὸ ἀντερλήκι καί τὸ χαρτί με τὸ καλαμάρι ποῦ θὰ γράφης τὰ ὀνόματα θὰ ἦναι εἰς βάρος σου. — Καλὲ χωρατεύεις, χίλια κεντακόσια γρόσια, καί τὴν λίρα στὰ ἑκατό; !! ἀμ' ἐγὼ σὰ θέλεις, σοῦ πουλῶ τὸν ἐδικό μου δίσκο γιὰ χίλια μόνον γρόσια, καί τὴν λίρα 140, καθὼς λένε πῶς θὰ πλερώσουν καί τὰ γρόσια τῶν χηρῶν καί ὄρφανῶν ποῦ νὰ ποῦμε καί τοῦ στραβοῦ τὸ δίκηο, μεγαλύτερο ἀδικὸ ἀπὸ αὐτὸ δὲν γίνεται. — Καί τί δίσκο, με λέει, ἔχεις ἐσὺ σήμερα; καί ποῦς εἶσαι ἐσὺ; — ἔχω, τοῦ λέω, ἓνα δίσκον σήμερα, ποῦ νὰ διῆς τοὺς μετζιτιέδες καί τῆς λίραις νὰ χορεύουν τὴν μαζούρκα, σὰν τῆς ψείραις εἰς τὴν ῥάχη τοῦ καντυλανάπτη, ἐγὼ εἶμαι ὁ διανομεὺς τῆς ἐφημερίδος « Ἀρμονία », καί οἱ ἐδικοί μας Συνδρομηταὶ σκορποῦν τὰ γρόσια, σὰν τὸν ζευγά ποῦ σκορπᾷ τὰ βεθύθια στὸ χωράφο ὅταν τὰ σπέρνῃ! χῶρια καί ἡ εὐχαίς καί εὐλογίαις ποῦ θὰ πάρω καί σήμερα μόν' κατέβα κομμάτι παρακάτου, γιὰτὶ πολὺ ἀψηλὰ ἔπιασες τὸ παζάρι, κ' ἐδῶ δὲν πουλοῦμε μανιφατουρα, μήτε καί θὰ με βγάλῃς τσιράκι, σὰν καί μερικούς! Τέλος πάντων, Κύριε Συνδρομητά μου, πέντ' ἀπάνω πέντε κάτω, ἐσυμφωνήσαμε νὰ τοῦ δώσω μιὰν ἀγιοθασιλόπητα μ' ἓνα μετσιτιέ μέσα, καί 260 γρόσια καί μισὸ, (τὸ μισὸ γιὰ τὸ χαρτί ποῦ μ' ἔδωκε νὰ γράφω) καί δὲν τὰ εἶχα κί ὄλας, μόνο το. ἔδωσα ἓνα μ. π. ὄν ο γιὰ τρεῖς ἡμέρας, πληρωτέον εἰς ὅποιον με τὸ παρουσιάσῃ. Ἀπ' ἐκεῖ πηγαίνω καί εἰς τοῦ Καντυλανάπτη, καί τοῦ δίνω κί αὐτουνοῦ ἓνα μ. π. ὄν ο δέκα γροσίων καί με νοικιάζει τὸν Τζουμπέ του, ποῦ ἀκόμα γαργαλίζουν τὴν ῥάχην μου ἡ ἀναμνήσεις του; ἀλλὰ καλὰ τὸ λένε κί οἱ Τοῦρκοι «ἐβ-τεκί χεσάπ τσαρσιὰ οὐιμάς» γιὰτὶ κί ὁ ἐδικός μου λογαριασμὸς ποῦ ἔκαμα ἦτανε μπόσικος; ἐπειδήτις ἀφοῦ ἐγύρισα ὀκτὼ φοραῖς μέσ' τὴν ἐκκλησία, σκοῦντα με καί σκοῦντα σε, τάχατες πῶς γράφω τὰ ὀνόματα, κ' ἐγὼ μουντσοῦρες μόνον ἔγραφα, μόλις ἐμέτρησα ἕνδεκα Συνδρομητάς μου ἀπὸ τοὺς 210 ποῦ ἐκτύπησα τὴν νύκτα τῆς πόρτες τους; ἀλλὰ κί αὐτοὶ οἱ ἕνδεκα δὲν ἐγύρισαν νὰ με κυττάξουν; καί πρῶτος ἡ εὐγενεία σας ποῦ στέκουσιν κοντὰ εἰς τὸν ψάλτην, καί τὴν ὥρα ποῦ ἦλθα μ'προστά σας, ἄρχισες νὰ ψάλλῃς μαζὴ του τὰ «εἰς πολλὰ ἔτη» τρεῖς ἄλλοι ὀμιλοῦσαν σπουδαίως γιὰ τὰ κονσολιτέ, δύο εἶχαν τὴν ὀμιλίαν τῆς θεατρίνας Ἀδελαΐδος Ριστόρη, Μαρκεσίας Δὲ Γρίλο; δύο ἄλλοι ὀμιλοῦσαν γιὰ τὸ Βίστ' ἓνας ἐρουχάλιζε; ἄλλος ἐσίαζε τὴν πουμαδιασμένη χωρίστρα τῶν μαλλιῶν του με τὰ δύο δάκτυλά του, καί κύτταζεν ὄλο ἐπάνω στὸ γυναικίτι; καί ὁ ἄλλος ἐμάλωνε τὴν ὥρα ἐκεῖνη με τὸ διάκο, πῶς ὅταν τὸν ἐθυμιάτισε, ἐκούνησε μιὰ φορὰ μόνον τὸ θυμιατὸ, ἐνῶ εἰς τὸν Καψιμάλη τὸ ἐκούνησε τρεῖς φοραῖς, ἔσκυψε καί τὸ κεφάλι του, καθὼς ὅταν θυμιατίζουν τὸν δεσπότη; ὥστε, Κύριε Συνδρομητά μου, τὴν ἔπαθα, σὰν καί ἓνα ποῦ ἐνῶ εἶχε τὴν δουλειά του στὰ σίγουρα, τοῦ τὴν ἄρπαξεν ἄλλος με μιὰ πλαστογραφία, κί ἐδῶ πάνε κί ἄλλοι! αὐτὰ λοιπὸν ἔπαθα σήμερα, καί αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία ποῦ κτύπησεν ὁ Κράκτης δύο φορὰς τὴν πόρτα σας τὴν νύκτα.

Ἄς ἔλθωμεν λοιπὸν τώρα καί εἰς τὰ συνειθισμένα τῆς ἀργιγονιῆς. διότι καί

εἰς μόνον αὐτό, νεωτερισμούς δὲν δέχομαι· αὐτὸ εἶναι τὸ καλῆτερον πατροπα-
ράδοτον ἔθιμον, καὶ νὰ ἦναι ἐθνοκατάρατος ὅποιος τὸ καταργήσῃ.

Ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι εἶμαι καὶ ἐγὼ σὰν ἄλλους ἐφημεριδομοιραστάδες ποῦ
ἔρχονται τὴν ἀρχιχρονιά καὶ σὰς φέρουν ἕνα χαρτί μ' ἕνα σωρὸ χάλτια γραμμένα,
καὶ τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, γιὰ νὰ σουφρώνουν δύο τρία ψωροτάλλαρα, σὰς
γράφουν κι' αὐτοὺς τοὺς στίχους.

« Κάθε σῆρ' ἄρχοντά μου, ἡ καλή μου εἶναι μοῖρα,

« κ' ἔτοιμάσου νὰ μὲ δῶσης, εἰκοσάφραγκο ἢ λίρα.

Ὅχι! ἔτσι νᾶχω καὶ τὴν εὐχὴ τοῦ Ἀντωνέλη μας· τέτοια χάλτια καὶ παραμύ-
θια ἐγὼ δὲν σὰς γράφω, ἀλλὰ μόνον χαλτοπαρήμεθα· δηλαδή κατὰ τὸν λογίω-
τατον «τὸν θέλοντα καὶ μὴ βουλόμενον», παραμυθόχαλτα, ποῦ βγαίνει καὶ πα-
ρὰς! μήτε καὶ στίχους θὰ σὰς γράψω, διότι καὶ ἡ ποιητικὴ πειὰ πέρασιν δὲν
ἔχει, καὶ ἀπόδειξις, ὅτι καὶ τὸ βραβεῖον τῶν χιλίων δραχμῶν, ποῦ σουφρώναν
κάθε χρόνο οἱ Μπασιβουζοῦκαι τοῦ Παρνασοῦ, ἀπεφασίσθη νὰ δίδεται εἰς τὸ ἐξῆς
εἰς ὅποιον φοιτητὴν κάμει τὰς καλῆτερας προόδους εἰς τὴν πολιτικὴν, βλέπετε
λοιπὸν, Κύριε Συνδρομητά μου, ὅτι καὶ νὰ μποροῦσα νὰ ἔκμνα στοίχους, πάλιν
δὲν θὰ τὸ ἀποράσιζα, διότι πιστεύω ὅτι καὶ ἡ εὐγενεῖα σας δὲν περιμένετε στί-
χους, διὰ νὰ ἐκπληρώσετε τὸ ἔθιμον τῆς ἀρχιχρονιας, ὃ ἐστὶ θερμενευόμενον, ἀ-
γιοβασιλεία τικ'· γιατί αὐτὸ πειὰ τὸ ξέρει κ' ἡ κουτσὴ Μαριά, ὅτι ὁ δια-
νομέας, αὐτὴν τὴν ἡμέραν προσμένει, γιὰ νὰ ξεχάσῃ ὅσους κόπους ὑποφέρει ὅλον
τὸν χρόνον.

Καὶ λοιπὸν, ἐν πρώτοις κι' ἀρχῆς σὰς εὐχομαι, εὐγενέστατε, νὰ ζήσετε εἰς
ἔτη πολλὰ, μὲ χρόνους πολλοὺς, μὲ μακροβιότητα, πολυετίαν, ζῶην πολυχρόνιον,
καὶ μὲ ἔτη πλεῖστα ὅσα' ἀμήν! ὥστε ὅλα αὐτὰ ἂν πραγματοποιηθοῦν, κατὰ τὴν
εὐχὴν μου, (καὶ περὶ τούτου ποσῶς μὴν ἀμφιβάλλετε) θὰ πάυση πλέον ἡ μνή-
μη τῆς μακροβιότητος τοῦ Μαθουσάλα, καὶ θὰ μνημονεύεται ἡ αἰωνιότης τοῦ
συνδρομητοῦ τῆς Ἀρμονίας· κατὰ συνέπειαν θὰ μνημονεύονται καὶ τὰ πλοῦτη τοῦ
δούλου σας, τοῦ διανομέως αὐτῆς· διότι ἀροῦ κάθε πρωτοχρονιά θὰ μὲ δίδετε
ἀπὸ ἕνα τοῦλάχιστον Μετσίτιε, (καθὼς νὰ ποῦμε σήμερα, καὶ ὁ ἔχων ὧτα ἀ-
κούειν ἀκούετω) ὦ! τότε, καθὼς ἡ εὐγενεῖα σας θὰ ὑπερβῆτε τὸν Μαθουσάλα εἰς
τὰ ἔτη ἔτσι καὶ ἐγὼ θὰ γράψω στὸ παληοπάπουτσό μου τὸν Μίδα· φθάνει μόνον
νὰ εὐρεθῇ καὶ δι' ἐμὲ κανένας τοιοῦτος εὐχέτης. Δεύτερον, τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ
εὐχηθῶ πρῶτα, σὰς εὐχομαι πλοῦτη, δόξαν, τιμὰς, κέρδη, ἐπιτυχίας, βαθμοὺς,
παράσημα, χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν.

Τρίτον εὐχομαι νὰ σὰς χαρῆξῃ ὁ ἅγιος Θεὸς ὑπομονὴν ὅταν διαβάσετε, (ἂν ποτὲ
διαβάσετε) τὰς ἐφημερίδας. Τέταρτον σὰς εὐχομαι ὀλιγοτέραν ἐνόχλησιν ἀπὸ τὰς
ἀδιακρίτους συχνοεπισκέψεις τῶν διανομέων, ὅταν δηλαδή, ἀντὶ νὰ φέρουν κατὰ
χρῆος μόνον τὸ φύλλον, καθὼς νὰ ποῦμε ἐγὼ, αὐτοὶ σὰς φέρουν μαζὴ καὶ τὴν
ἀπόδειξιν τῆς πληρωμῆς, τὸ ὅποιον βεβαίως καὶ χαλνὰ ὅλον τὸ γούστο ποῦ ἔ-
χετε νὰ διαβάσετε τὰ σιτηρά, τοὺς κατάπλους καὶ ἀπόπλους, τὴν ἀλοιφήν τοῦ
Οὐλοαυτοῦ, τὰ χάπια τοῦ Κολοκυθόφλεν, τὸ κεραμιδόλαδο τοῦ Κατεργαρίντσφλερ,
καὶ τῆς μουροῦνας τὸ ἔλαιον τὸ ἐξαγόμενον ἤδη ἀπὸ τῆς σπανακόρριζας!

Πέμπτον καὶ τελευταῖον σὰς εὐχομαι ὑγείαν, διότι καὶ ἡ εὐγενεῖα σας, τελευ-
ταῖον μέλημα ἔχετε τὴν πολύτιμον ὑγείαν σας.

Ἀλλὰ, καὶ μὲ μόνον εὐχαίς ἡ κοιλιά δὲν γεμίζει· ἐπιθυμεῖτε βέβαια καὶ κάτι
ἄλλο ἀπὸ εὐχὰς νὰ σὰς πῶ ὀρισμὸς σας! ἐγὼ τὸ ἀκριβὸν σας χιτῆρι δὲν τὸ

χαλνῶ, διότι και ἡ εὐγενεία σας δὲν θά χαλάσετε, σήμερα πρωτοχρονιά, τὸ ἐδικὸ μου· (καὶ ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκούετω).

Καὶ πρῶτα κι' ἀρχῆς θά σᾶς πῶ ἓνα μυστικὸ γιὰ τὸν ἀφεντικὸ μου, ποῦ δὲν τὸ ξέρει ἀκόμη κανεὶς ἄλλος, παρὰ μόνον ἐγὼ και ὁ Καφενέζ· μιὰ φορὰ τοῦ περνεῖ ἡ πετριὰ στὸ κεφάλι νὰ κάμη μιὰ δοκιμὴ ἂν μπορῆ ν' ἀσπρίση τὸν ἀράπη· βρίσκει λοιπὸν ἓνα γέροντα, κατὰμαυρο σὰν τὴν πίσσα, και τὸν συμφωνῆ πέντε γρόσια τὴν φορὰ ποῦ θά τὸν ἔλουζε· ἀρχίζει λοιπὸν ἡ ἀφεντεία του τὴν δοκιμὴ και νάσου σαπούνισμα τὸν ἀράπη ἀπὸ δύο ὥρας τὴν φορὰ, κ' ἐκεῖνος ἐγελοῦσε με τοῦ ἀφεντικοῦ μου τὴν τρέλλα· ἀλλὰ ὄχι μόνον ὁ ἀράπης δὲν ἄσπρισε, ἀλλὰ μαύρισε και ἡ ἐδικὴ μου ἡ ῥάχη ἀπὸ τὸ νεροκουβάλημα· τὸ δὲ νόστιμονεῖναι ποῦ μιὰν ἡμέρα βλέπει τοῦ ἀράπη τὰ μούτρα ποῦ και ποῦ ἄσπρα, και θάρρῃψε τ' ἀφεντικὸ μου πῶς ἀπὸ τὸ σαπούνισμα ἄρχισε ν' ἀσπρίζη, ἐνῶ ἐκεῖναις ἡ ἀσπρίλαις ἤτανε πιτζιλιματιῆς ἀσβέστου, διότι ὁ ἀράπης ἤτανε μπατανατοῆς και ἀπεράσισε νὰ τὸν παρουσιάση και εἰς τὸν ἰατρικὸν σύλλογον ὡς ἀπόδειξιν ὅτι τὸ πολὺ σαπούνισμα ἀσπρίζει και τὸν ἀράπη τὸν ζανασαπουνίζει· λοιπὸν ἄλλη μιὰ φορὰ, γιὰ νὰ τὸν ἀσπρίση ἀκόμη περισσότερον, και ἐντοσοῦτω βγαίνουν ἡ πιτσιλιματιαις τοῦ ἀσβέστου και ὁ ἀράπης πάλ' ἀράπης· θυμόνη τότε τ' ἀφεντικὸ μου και πιάνει ἓνα τηγάνι και τὸ τρίβει στὰ μούτρα τοῦ ἀράπη· ἐγὼ πειὰ τότε δὲν μπόρεσα νὰ βαστάζω τὰ γέλοια και τοῦ λέω· πρόσεζε ἀφεντικὸ νὰ μὴ μαυρίσης τὸν ἀράπη! μπρὲ ἔχεις δίκχη, καυμένε, με λέγει, κρίμα στοὺς κόπους μου· και καλά τὸ λένε.

Τὸν ἀράπ' ἂν σαπουνίζης
Τὸν νεκρὸν ἂν γαργαλίζης
Τὸν κουφὸν ἂν τὸν σφυρίζης
Τὸν σπανὸν ἂν τὸν κτενίζης
Τὸν σαλιάρη ἂν σκουπίζης
Τὸ μωρὸν ἂν σωφρονίζης
Τὸν τρελὸν ἂν τὸν στολίζης
Νηστικὸν ἂν νανουρίζης
Τὸν Φλευάρη ἂν θερίζης
Τὸ νερὸν ἂν κοπανίζης]

Τὸν ἀέρ' ἂν κοσκινίζης
Τὸν ζητιάνον ἂν στολίζης
Χαρτοπαίκτην ἂν δανείζης
Και γαιδούρι ἂν βιβδίζης
Τὸν τυφλὸν ἂν φασκελώνης
Μεθυσμένον ἂν μαλώνης
Τὸν ψωριάρη ἂν χαιδεύης
Και γουρούνι ἂν παστρεύης
Ὅλα πάνε στὰ χαμένα,
Και τρελὸν θά ποῦν και σένα!

Νὰ σᾶς πῶ τώρα και ἄλλο ἓνα ποῦ ἴδα, ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸ φυλάξετε μυστικὸ, γιὰτι ἂν τὸ μάθη τ' ἀφεντικὸ μου θά με διώξη, και θά βιαστῶ τότε νὰ γίνω κ' ἐγὼ ἐφημεριογράφος, ἢ νὰ πάγω νὰ δώσω ἐξετάσεις διὰ καμμιάν ἐπαρχίαν, γιὰτι καθὼς ἄκουσα, δὲν εἶναι και πολὺ δύσκολοπράγμα. Ἐνας, λέει, πέρου ἐζητοῦσε νὰ δώση και αὐτὸς ἐξετάσεις, τὸν ἐρωτᾷ λοιπὸν ἓνας φίλος του, ἂν σὲ ἐρωτήσουν, τί ζῶον ἦταν ἐκεῖνο ποῦ καθαλίκευσε ὁ Χριστὸς τῶν βατιῶν, τί θά πῆς; γάιδαρος, τοῦ ἀποκρίνεται, — εἶσαι ἄξιος, τοῦ λέγει ὁ φίλος του, νὰ σηκώσης τὸ φορτίον ποῦ ζῆτεῖς; ! Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θέλω, Κ. Συνδρομητὰ, νὰ εὐρεθῶ σ' αὐτὴν τὴν ἀνάγκην, γιὰυτὸ και σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν τὸ μάθη τ' ἀφεντικὸ μου· σᾶς λέγω λοιπὸν ὅτι ἔγραψε ψέματα, πῶς οἱ κανόνες ἐτσαλαπατήθησαν· και ἰδοὺ πῶς τὸ ξεῦρω πῶς εἶναι ψεῦμα. Τῆς προάλλαις ἐπῆγα τὴν ἐφημερίδα μας εἰς ἓνα συνδρομητήμας, ὅπου ἤτανε και ἓνας μουσαφίρης, και βαστοῦσεν ἓνα βιβλίον, και σὰν με ἴδε, με φωνάζει κοντά του με θυμὸ, και με ῥωτᾷ· βρὲ παιδί, ξεῦρεις γράμματα; — ξεῦρω πεντέξη, τοῦ λέω· — τότε με

δείχνει τὸ βιβλίον καὶ μὲ λέγει· τὸ βλέπεις αὐτὸ τὸ βιβλίον;—Τὸ βλέπω, τοῦ λέω.—Αὐτὰ λοιπὸν τὰ τυπομένα γράμματα εἶναι οἱ Κανόνες· βλέπεις νὰ ἦναι πουθενὰ μουντζουρομένοι;—Ὅχι, τοῦ λέω.—Τότε λοιπὸν πὲς τοῦ ἀφέντη σου νὰ μὴν χαλταρίζῃ καὶ λέγει πῶς οἱ κανόνες ἐτσαλαπατήθησαν! Ἐγὼ τότε ἐπεσαν τὰ μούτσουνά μου ἀπὸ τὴν ντροπὴν μου, καὶ τοῦ λέω. Ἐχετε δίκην, καὶ πολὺ μάλιστ᾽, μόνον μὴ χολοσκάνετε, παρακκλῶ, γιὰτὶ ὁ χρόνος εἶναι βίσεκτος, καὶ πολλὴ χολόσκαση δὲν σηκώνει, καὶ αὐτὸ τὸ ἄκουσα ἀπὸ ἓνα Ντετόρο ποῦ κάνει θάματα· ἐπροχθὲς ἶδε ἓνα πεθαμένο ποῦ τὸν πήγαιναν νὰ τὸν θάψουν, καὶ ἐθεοαίωνε ὅτι ἂν ἐφώνιζαν τὴν ἐξοχότητά του θὰ τὸν γιάτρευε· γιὰτὶ ἀκόμη ἄβρωστος, λέει, στὰ χέρια τοῦ δὲν ἐξεψύγησε! Ἐχει λέει ἓνα σεκρέτο ποῦ καὶ νεκρὸ ἀνασταίνει, ρθάνει μόνον νὰ τὸν ἰδῇ δὺς ὥραις πρὶν πεθάνει! μὴ χολοσκάνετε λοιπὸν, καὶ πάθετε, ὃ μὴ γένοιτο, κανένα κακὸ καὶ μᾶς ἀφίσετε ὀρφανούς, ποῦ ἡμεῖς παρακκαλοῦμε νύχτα ἕμερα τὸ Θεὸ, νὰ κόφτῃ τὰ χρόνια μας καὶ νὰ σᾶς τὰ χαρίζῃ ἕμερες! Καὶ ἔτσι μ' αὐτὰ, Κύριε Συνδρομητὰ μου, ἤρραχασ, κομματί· Νὰ δῶθῶ θέλω καὶ σήμερα, ἂν τὸ φέρῃ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ν' ἀνταμιωθεοῦμε, τί θὰ μὲ ψάλλει πάλι, ἐλπίζω ὅμως νὰ μὴν εἶναι σὰν καὶ προχθὲς θυμομένος, γιὰτὶ καὶ τὸ ἀφεντικό μου τὰ χρειάσθηκε πλέον, κ' ἔχει κόμπωσες μέρας ποῦ ἄρχισε νὰ θάζῃ κρασί στὸ νερό του! τί νὰ σὲ κάμῃ καὶ αὐτὸ; «Σὰν μιλήσῃ καὶ δὲν σ' ἀκούνε, πάντεχε κ' εἶσαι στ' ἀχοῦρι,» λέγει μὲ παροιμίᾳ τέτοιος εἶν' αὐτὸ, ὁ μασκρόκοσμος, ὁποῖος γεράσῃ τρίγωνος, στρογγυλὸς δὲν ἀποθνήσκαι! Ἀλλὰ νὰ ποῦμε καὶ τὴν μαύρη ἀλήθεια; τὸ παρατσιτώσε καὶ τ' ἀφεντικό μου, μὲ τὸ στανὸ θέλει νὰ κάμῃ τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀφίσουν τὸ συμφέρο τους καὶ νὰ κατχγίνωνται σὲ πράγματα ἀνούσια καὶ ἀνόητα· τὸ κάμει, στὸν θεὸν σας, ποτὲ αὐτὸ φανερὸς φρόνιμος; κ' ἐγὼ, νὰ σᾶς πῶ τὸ κριμα μου, δὲν ἀκούω τί λέει τ' ἀφεντικό μου· ἀλλὰ βλέπω τί κάμουν οἱ ἄλλοι, καὶ ἐπειδήτις ἐκεῖνοι κυττάζουσι τὸ συμφέρο τους, θὰ πῆ πῶς ἔχουν πειότερη γινῶσι ἀπ' αὐτόν. Ἐπροχθὲς μάλιστ᾽ ἐστενοχωρήθηκα καὶ τοῦ τὸ εἶπα: τί κάθεσαι, τοῦ λέω, ἀφεντικό, καὶ ζαλιζέσαι γιὰ τοῦ ἐνοῦ τὸ γάδαρο καὶ γιὰ τ' ἀλλουνοῦ τὸ σαμάρι; δὲν βλέπεις τὴν πρεσβυτέραν ἀδελφὴν τῆς ἐφημερίας μας, ποῦ σὰν καλὴ παπαδιά κάμει τὴ δουλειά της καὶ χαμπάρακι δὲν ἔχει τί λέει ὁ κόσμος; δὲν τὰ μουτζόνεισι λοιπὸν μ' ἔμπρὸς καὶ πίσου καὶ νὰ κυττάξῃς καὶ τοῦ λόγου σου τὴ δουλειά σου· μὴν κάθεσαι καὶ συλλογιέσαι γιὰ τοῦ ἐπισκόπου τὰ ποδήματα ἂν τὰ φορῇ παράταιρα ἢ ἂν ἦναι λαπομένα; Ἀλλ' ἐκεῖνος τοῦ κάκου· στὸ γουδι τὸ γουδοχέρι! κόπιασε τώρα ἂν μ' ἔμπορῃς νὰ κάμῃς χωρὶς μὲ τέτοιον ἄνθρωπον! μωρὲ τί νὰ σοῦ κάμω ποῦ μὲ χρουστᾶ τρεῖς μηνιάτικα, ἀλλοιῶς ἤξευρα κὶ ἐγὼ ἀπὸ ποῦ πᾶν κὶ ἄλλοι! ἀλλὰ κὶ αὐτὸς πονηρὸς τὸ καταλαβαίνει, καὶ ἐπειδήτις ζεῦρει πῶς τὸ γνωρίζω καὶ ἐγὼ πῶς τοῦ χρουστοῦνε μερικοὶ τὴν συνδρομὴ τους, ἐπίτηδες δὲν τοὺς βιάζει νὰ πληρώσουν, γιὰτὶ μὸν συνάζει τὰς συνδρομάς του, θὰ τοῦ πῶ εὐθὺς, κόπιασε τώρα ἀφεντικό πληρώσέ με κ' εὔρε ἄλλοι νὰ σοῦ κουβαλῇ νερό γιὰ νὰ σαπουνίζῃς τὸν ἀράπι σου! Ἀλλὰ μὲ αὐτὰ ποῦ σᾶς λέω, Κ. Συνδρομητὰ, μὴ νομίσης πῶς τὰ λέω τάχατες ἀντιπεριδιαγραμμάτου γιὰ κείνους τοὺς πεντέζη ποῦ ἀκόμη δὲν ἐπλήρωσαν· τί ταιριάζει! ἀλλ' ὁ λόγος τ' ὄφερε· γιὰτὶ κὶ αὐτοὶ τί νὰ σὲ κάμουν «τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, τὸ δὲ πουγγὶ εὐκαιρον».

Ὡς σᾶς πῶ τώρα καὶ κάτι χαμπέρια, ποῦ πολὺ θὰ σᾶς εὐχαριστήσουν, γιὰτὶ τὸ ξέρω πόσο ναιζέσθε διὰ τὰ πράγματα τοῦ κοινοῦ μας ἔπαυσι.

κύρ Ταμιά που ἀγόραζε μανδήλια· βερσεσιέ όμως, και ἐπειδὴ ἦναι κάμποσος καιρός που εἴμασθε γνωρίμοι (ἀπὸ τὸν καιρὸν δηλαδὴ που τοῦ γυρεύω τὴν συνδρομὴν τοῦ Συμβουλίου και δὲν με τὴν δίδει) και ἔχω μαζὴ του θάρρος, τὸν ἐρώτησα τί θὰ τὰ κάμη τὰ μανδήλια; θὰ μᾶς χρειασθῶν, με λέγει, γιὰ τὸν χορὸ τὸν συρτό. Ἀπ' αὐτὸ λοιπὸν συμπεραίνω, πῶς θὰ παίξῃ ἡ λίρα! ἔχω μάλιστα και μιά γειτόνισσα χήρα με τρεῖς κόραις· και προχθὲς ἐπήγε ὁ ψωμᾶς νὰ πληρωθῇ, και ἐκείνη τοῦ εἶδιδε μιὰ λίρα γιὰ 140 γρόσια, ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἤθελε νὰ τὴν πάρη παραπάνω ἀπὸ τὰ ἑκατό· τότε τοῦ λέγει ἐκείνη, γιατί τάχατες δὲν θέλεις νὰ τὴν πάρης ἐτζη, ἀφοῦ και μᾶς θὰ μᾶς πληρώσουν ὅσα ἔχουμε νὰ λάβουμε ἀπὸ τὸ κοινὸ πρὸς 140 τὴν λίρα; Χθὲς βράδυ μάλιστα ἐπῆγαν και τῆς εἶπαν τὰ κάλαντα, και ἐνθυμοῦμαι αὐτὸν τὸν στίχον·

Ὀρφανές μου συγχαρίκια! καλὴ μοῖρα θὰ σᾶς φέξη,
Θὰ σᾶς δώσουνε τὴν λίρα ἑκατὸν σαράντα ἔξη.

Ἀπ' αὐτὰ λοιπὸν ἐκατάλαβα ὅτι πᾶμε καλά· διότι τὸ ἐβεβαίωσε και ὁ νέος Βαρούχ. Ἄλλ' ἀκούτε «νέος Βαρούχ», και θαυμάζετε βέβαια· και μήπως δὲν εἶναι και γιὰ θαύμασμα; Αὐτὸς, Κύριε Συνδρομητὰ μου, ἐρουχάλιζε δέκα μῆνας σωστούς· και μόλις εἶναι καμμιὰ εἰκοσαριά μέραις που ἀνοῖξε τὰ μάτια του· βλέπει λοιπὸν στὸ προσκέφαλόν του καμμιὰ ὀδονταριά φύλλα τῆς Ἀρμονίας, τὰ διαβάξει και τί νὰ ἰδῇ; ὅτι τὰ πράγματα τοῦ κοινοῦ ἐπαράλυσαν! τρίβει λοιπὸν τὰ μάτια του, γιατί θάρρους πῶς ὀνειρεύουνταν· σηκώνεται ἐπειτα βιαστικά, κουκουλονέται με μιὰ Κάππα και τρέχει στὸ Κοινὸ, και βλέπει ὅτι ὅσα ἔγραψε ἡ Ἀρμονία εἶναι ψεύματα· τότε λοιπὸν σοῦ πατεῖ ἓνα καλὸ βρισίδι τὰς ἄλλας ἐφημερίδας, που δὲν τὸν ἐξυπνοῦσαν ἀρχήτερα, γιὰ νὰ κάμη αὐτὸς τὸ χρέος του· ἀλλ' ὅσοι τὸν γνωρίζουν, ὑποπτεύονται, ὅτι ἀκόμη κοιμᾶται· ἐγὼ ὅμως τὸν πιστεύω, γιατί βλέπω πῶς τὰ λόγια του συμφωνοῦν με τὰ πράγματα· ὀνομάζεται δὲ τώρα Βαρούχ. Ἀκούσετε και ἓνα νόστιμο· ἓνας δάσκαλος μᾶς ἔστειλε μιὰν διατριβὴν, και γράφει ὅτι ἄδικα κατηγοροῦνται οἱ ὀρθόδοξοι, πῶς τάχατες δὲν πηγαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλὰ μόνον στὰ Καζίνα και στὰ θέατρα· ἐνῶ κατὰ τὸ λεξικόν του, ὅπου γίνεται συναξίς ἀνθρώπων λέγεται και ἐκκλησία· ἀλλὰ δὲν τὴν ἐτυπόσαμεν ἀκόμη, γιατί ἐξέχασε ἡ Λογιότης του νὰ στείλῃ μαζὴ και τὰ ἀργυρὰ στοιχεῖά της· ὅταν ὅμως μᾶς τὰ στείλῃ θὰ τὴν τυπόσουμεν, διότι ἀλήθεια εἶναι πολὺ περίεργον αὐτὸ που γράφει, και τὸ ἀποδεικνύει μάλιστα τριγωνικότετα.

Διὰ τὰ κονσολιτέ σᾶς λέγω ἐμπιστευτικῶς ὅτι ἀπόψε ἡ αὔριον θὰ ἀνεβοκατέβουν, δίχως ἄλλο· διότι εἰς τὴν Ἑλλάδα, τρεῖς πληρεξούσιοι, διακεκριμένοι ἐπὶ πατριωτισμῶ και ἀφιλοκερδεῖα, δὲν ἠθέλησαν νὰ ὑπογράψουν τὸ σύνταγμα, και τώρα ὁ Κύρ Ταμιάς τοὺς καταδιώκει νὰ δώσουν ὀπίσω ὅσας δραχμὰς ἐπῆραν ἀπὸ τὸ Ταμείον δύο χρόνια που ἦταν στὴν συνέλευσιν γιὰ νὰ κάμουν τὸ Σύνταγμα. Ἡ εἰδήσις αὕτη ἔκαμε τὸ Χαβιαρόχανον νὰ γίνῃ Χανοχάβιαρο.

Ἡ ἐφημερίδες μας τρέχει κάθε μιὰ τὸν δρόμον της· ἡ Πρεσβυτέρα ὅσο ἦτον καναχάρικη, ἡ δουλειὰ της ἐπήγενε ἴσια, ὅαν τὸ σύρμα τοῦ Τηλεγράφου· ἀλλ' ἓνα δύο χρόνια τώρα ἔχει κεσάτια· ἀλλ' οὐδὲν κακὸν και καλοῦ ἄμικτον· αὐτὰ τὰ κεσάτια τὴν ἔκαμαν νὰ γίνῃ φιλακόλουθος, και πρῶτῃ και βράδυ με τὸ κομποσχοῖνι στὸ χέρι τὴν βλέπεις στὴν ἐκκλησίαν, ὅαν ὅσια καλογρηπὰ· τὴν εὐχὴν της νὰ ἔχουμε! Τῆς ἄλλης τὸ σημεῖον εἶναι ὁ πολικὸς Ἀστὴρ· κάπου κάπου κάμει και καμμιὰ παρατιμονιά, ἀλλ' εὐθὺς ἐπαγγόγεται εἰς τὸ σημεῖόν της· και

11
τρίτη βοᾷ καθεκίστην Ὁμόνοια Ὁμόνοια, ἀλλ' εἰς ὧτα μὴ ἀκούοντων. Ἡ δὲ
πτωχὴ τετάρτη προσπαθεῖ νὰ βάλλῃ εἰς ἀρμονίαν τὸ ἐν τῇ φαντασίᾳ τῆς Χάος!
ἀληθῶς χαμένα τᾶχει. Εἶναι καὶ μιὰ ἄλλη πολὺ τοῶφικη, καὶ πῆκ τζοκ χάζ
ἐτέριμ δταν τὴν διαβάζω, βελάκιμ καὶ τίποτε δὲν καταλαμβάνω, διότι αὐτὴ
γράφεται διὰ τοὺς μάγους τῆς Ἀνατολῆς.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν φιλογενῶν μας αὐξάνει καθεκίστην. Ἐπροχθὲς ἐπαρουσίασαν τὸ
τεπτερί τοῦ νοσοκομείου εἰς ἕνα εὐκατάστατον, γιὰ νὰ γράψῃ ὅσα προαιρεῖται,
ἀλλ' ἡ φιλογενεὶά του ἀπὸ μετριοφροσύνην οὐδὲ τὸ ὄνομά του ἠθέλησε νὰ γράψῃ,
σὰν καὶ μερικοὺς ζιπασμένους, οὐδὲ τὸ ὄνομα καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν λιρῶν ποῦ ἐ-
πρόσφερον ἔγραψε, ἀλλ' ἔκαμε μόνον τὰ σχήματα τῶν λιρῶν· δηλαδὴ 00000!
Ἀλλὰ τέτοιοι φιλογενεῖς εἶναι καὶ σπάνιοι!

Εἰς τὰ ἐσνάφια τῆς πόλεώς μας προσετέθη καὶ ἄλλο· ἡ ἐφορία μιᾶς ἐκκλη-
σίας ἀνεγνώρισεν ἐπισήμως τῶν ζητιάνων τὸ ἐσνάφι κατὰ συνέπειαν καὶ τὸν
Πρωτομάρτυρά των, ὃς τις αὐτοδικαίως τώρα θὰ λαμβάνει μέρος εἰς ὅλα τὰ
συμβούλια· σκοπεύει μάλιστα, καθὼς ἄκουσα, νὰ ζητήσῃ καὶ ἀπὸ τὴν Δημαρχίαν
νὰ τοῦ προσδιορίσῃ καὶ τὸ σχέδιον τῆς Σχολῆς του· ἴσως κάμει καὶ σφραγίδα τοῦ
ἐσναφίου τοῦ καὶ γραφεῖον· πρόδοδος καὶ τοῦτο! κρίμα νὰ μὴν τὸ ξεύρῃ ἀρχή-
τερα ὁ Βάρουχ· γιὰ νὰ τὸ ἀναφέρῃ καὶ αὐτὸ πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῶν λό-
γῶν του. Ἀκούσατε τώρα καὶ ἕνα πολὺ εὐχάριστον διὰ τοὺς οἰκογενειάρχας,
ἀλλὰ κατὰ πάλιν δυσάρεστον διὰ τὰς μοδίστας. Αἱ Κυραὶ ἀπεφάσισαν ἐν τινι μυ-
στικῇ συνελεύσει των, νὰ περιορίσουν πλέον τὰ λούσα, προσδιώρισαν λοιπὸν, ἡ
μὲν καθημερινὴ φορεσιὰ των νὰ ἦναι τὸ πολὺ πολὺ ἕως 3000 γροσίων, καὶ
ὁ ποῖα φορεσιὰ ἀκριβότερη, νὰ πληρῶνῃ εἰς τὴν ἀδελφότητα 15 γρόσια· ἡ δὲ
φορεσιὰ τῶν ἐπισκέψεων νὰ μὴν ὑπερβαίνῃ τὰς 6000· (ἐκτὸς ἐννοεῖται τοῦ λα-
χουρίου) ὅποια δὲ κάμη περισσοτέρας ἀξίας, νὰ πληρῶνῃ 25 γρόσια εἰς τὴν
κάσσα τοῦ νέου ἐσναφίου τῶν Ζητιάνων· τῶν δὲ μωρῶν τους τὰ φορέματάκια
νὰ κοστίζουν ἕως 1200 γρόσια τὸ πολὺ.

Ἀκούσατε καὶ ἄλλο περίεργον· καθὼς εἰς μερικὰς πόλεις τῆς Ἰταλίας ὑπάρχει
τὸ πλεονέκτημα, κατὰ φιλοτιμίαν τοῦ Πάπα, νὰ παρατείνουσι τὴν ἀποκρέω μέ-
χρι τῆς Τρίτης τῆς Ἀ. ἐβδομάδος, οὕτω καὶ ἐδῶ ἐφέτος ἠθέλησαν νὰ τὸ κάμουν
τινὲς, πρωθυστερώς ὅμως, ἴσως ἵνα μὴ φανῇ ὅτι ἀκολουθοῦμεν ἑτεροδόξους! Εἰς
μίαν λοιπὸν συνοικίαν ἐφάνησαν πρὸ ἡμερῶν τὰ π ρ ο κ α τ α ρ κ τ ι κ ᾶ τῆς ἀ-
ποκρέω! ἕνας μάλιστα ἔβαλε μιὰ Κάππα Μασκαράτα, καὶ ἐβγήκε στὸν δρόμον,
ἀλλὰ τοῦ ἄρχισαν τὸ γιούχα καὶ ἐτρύπωσε στὴν κάμαρά του σὰν τὴν χελῶνα
στὸ κελλί της.

Ἦθελα νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ Ἑλληνικὰ, ἀλλὰ τὸ ἀτμόπλοιον δὲν ἦλθε· πρὸ μιᾶς
ὅμως ὥρας ἔλαβα ἕνα τηλεγράφων ἐξ Ἀθηνῶν ἀπὸ ἕνα συναδέλφόν μου καὶ μὲ
λέγει ὅτι χθὲς πρὸς τὸ ἑσπέρας, ἐπῆγαν τρεῖς πρῶνῃ πληρεξούσιοι εἰς τῶν ὑπουρ-
γῶν τὰ σπήτια καὶ ἐτραγοῦδῆσαν αὐτὰ τὰ Κάλαντα.

Ἄγιε Βασίλη μ' κόπιασε κ' εὐλόγησεν τὸν ἀφέντη
τὸν ὑπουργό μας τὸν τρανὸ τὸν ἀξιὸ τὸν λεβέντη.
Εὐλόγησεν καὶ μὲ τὰ δύο· χρόνους πολλοὺς νὰ ζήσῃ
Καθὼς μᾶς ἐκυβέρνησε νὰ ξανακυβερνήσῃ.
Νὰ κτίσῃ χίλια ἄρμενα παλάτια νὰ σκαρῶσῃ
Καὶ μὲ τοὺς ἀνοσοφύλακας τοὺς λύκους νὰ μερῶσῃ.

Νά ξεχερώση τὰ βουνά τοὺς κάμπους νά φυτέψῃ
 Νά κάμῃ πλούσιους τοὺς πτωχοὺς, τῆς χήραις νά παντρέψῃ.
 Ἄνε Βασίλῃ βλόγατον σὰν τὰ βουνά νά ζήσῃ
 Καὶ στὸ θρονὶ ποῦ κάθισε σὰ λέπι νά κολλήσῃ
 Κι' ὅπου τοῦ θέλει τὸ κακὸ καὶ γράψ' ἐφημερίδα
 Εἰς ἓνα μῆνα νά γενῆ σὰν τὴν ψωριάρα γῆδα
 Κι' ὅπου τοῦ θέλει τὸ καλὸ, καλὸ του πάντα νάχῃ
 Νά τρώγῃ νά μεθοκοπᾷ, ὅπου βρεθῆ καὶ λάχῃ.

Καὶ εἰς τὴν Πρίμα-δόνα ἐπῆγαν οἱ κλητῆρες τῶν δικαστηρίων καὶ τῆς τρα-
 ὄδησαν κὶ αὐτῆς αὐτὰ τὰ κάλαντα.

Χρόνους πολλοὺς Ματάμα μου, ἀφέντρα Πρίμα-δόνα
 Κυρά μ' ἐδῶ ποῦ κόπιχες ἢ τρέλλλα πάει γόνα.
 Ἡ τρέλλλα γιὰ τὴν ὄπερα, δὲν εἶναι σ' ἄλλον τόπο
 Ἐδῶ κερδίζεις βιὸ πολὺ χωρὶς νά κάμῃς κόπο.
 Γλέπεις δραχμαῖς μὲ τὴν οὐρά τάλλαρα σὰν γογγύλια
 Στὸ κάθε μπενεφίτσιο νά πέφτουν ἀπὸ χίλια.
 Γλέπεις ἀσήμι μάλαμα βραχιόλια κὶ ἀλυσίδες
 Ποῦ μῆτε καὶ στὸν ὕπνον σου ποτέ σου δὲν τὰ ἴδες.
 Σὰν τὸ χαλαζὶ τοῦ Μαρτιοῦ σοῦ ῥίχνουν τὰ στεφάνια
 Σὰν τὴν βροχὴ τραντάφυλλα χοντρά σὰν τὰ ραπανάκια
 Αὐτοῦ τοῦ τόπου οἱ τρελλοὶ τοὺς ἄλλους δὲν ὁμοιάζουν
 Ὅσαις φοραῖς κὶ ἂν φτερνισθῆς τὸ ΜΠΣ ἀκοῦς χουγιά
 Κι' ἂν βήξῃς καὶ καμμιά φορὰ κτυποῦν τὰ παλαμάκια
 Καὶ ποδαροκτυπήματα καὶ χίλια δυὸ κανάκια.
 Κι' ὅταν κρατεῖς σὰ ζήτουλας τὸν δίσκον καὶ ζητεῖς
 Ἀποτρελλλένεις τοὺς τρελλοὺς, τοὺς παλαβοὺς μαγεύεις!
 Βάλτο λοιπὸν, ματάμα μου, στραβά τὸ καπελῖνο
 Γιὰ σένα εἶν τὰ τάλλαρα γιὰ τοὺς τρελλοὺς ἢ Τήνο.

Γνωρίζω καὶ ἓνα ποιητὴν ὅστις τῆς ἔστειλε πρό τινων ἡμερῶν αὐτὸ τὸ (βα-
 ἄχι.

Μαδάμ!

Ὑπερέβης σὺ τὴν Κίρκην μὲ τῆς ὄπερας τὸ μέλι
 Κι' ὅσους θέλεις κατατάττεις στὴν εὐδαίμονα σ' ἀγέλη!
 Στὴν σκηνὴν εἶσαι τῶ ὄντι εἰς τὸ κάλλος ὡς ἡ Θετίς
 Κ' εἰς τὴν θύρα μὲ τὸν δίσκον χαριέστατος ἐπαίτης
 Ἐπομένως δέκα Κίρκακι τύφλαις μούντζαις νάχουν 'μπρός σου.
 Ἀφοῦ σὺ τὰς γράφεις ὅλας, στὸ παπούτσι τὸ παλτὸ σου
 Εἰς αὐτὸ παρακαλῶσε καὶ ἐμὲ νά σημειώσῃς
 Τῆς εὐνοίας σου, Μαδάμα, νέον δεῖγμα νά μὲ δώσῃς!

Ὁ λάτρης σου

Σκαρτάδος Παλαβῶφ.

Μ' ἐδιηγείτο μάλιστα ἓνας φίλος μου ὅστις τὴν ἐγνώρισε, καὶ μὲ ἐβεβαίωσεν
 ὅτι εἶναι σπανίας μετριοφροσύνης Κυρία, καὶ πρὸς περισσοτέραν βεβαιότητα μ' ἐ-
 διηγήθη ὅτι τῆς ἐπρόσφερε μίαν ἡμέραν τὴν εἰκόνα τοῦ φωτογραφημένη καὶ ἓ-
 να χρυσοῦν βραχιόλι· ἀλλ' ἐκείνη διὰ νά μὴν τὸν ἀφροντάρῃ, ἐκράτησε μόνον τὸ
 βραχιόλι, καὶ τοῦ ἐπέστρεψε τὴν εἰκόνα τοῦ μὲ μίαν ἐπιστολὴν κολλοκευτικότη-

την' ἀλλὰ περὶ τῆς τοιαύτης μετριοφροσύνης ὄλων τῶν Πριμαδόνων, τὸ ἤκουσα ἀπὸ πολλοὺς ὅτι τὸ ἴδιον τοὺς ἐσυνέβη, μόνον μία ἐξ αὐτῶν ἐκράτησε κατ' ἐξαιρέσειν καὶ γὰρ πολὺ του χατήρι καὶ τὴν εἰκόνα ἐνὸς γαλάντε, διότι ἡ κορνίζα τῆς ἦτον ἀπὸ σμάλτο καὶ μαργαριτάρια.

Σὰς εἶπα στὴν ἀρχὴν, Κύριε Συνδρομητὰ, ὅτι στίχους δὲν ἤξεύρω νὰ κάμω, καὶ σὰς εἶπα ἀλήθεια· δὲν θέλω ὅμως καὶ νὰ σὰς ἀφήσω παραπονεμένους· καὶ ἰδοὺ πῶς: Ἰδα ἓνα Καζαμία ὅλως διόλου ἐναντίον ἀπὸ τοὺς μέχρι τοῦδε· δηλαδὴ ἐνῶ ἐκεῖνος, ἀπὸ τὰ Μετέωρα (ὄχι τὰ Μοναστήρια) καὶ ἀπὸ τινὰ φυσικὰ φαινόμενα προλέγουσιν τὰ ἀνθρώπινα συμβάντα, ὡς καὶ διὰ προϊόντα, ὁ Καζαμίας ποῦ ἐγὼ ἶδα, ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων συμβάντων προμαντεύει καὶ περὶ τῶν Μετεωρικῶν, ὡς καὶ τῶν φυσικῶν, καὶ ἰδοὺ ἐν παραδείγματι τί λέγει περὶ μιᾶς ἐκ τῶν τεσσάρων ὥρων τοῦ ἔτους:

« Ὁ Χειμῶν ἀρχεται τὴν 4 Δεβρίου, καὶ λήγει τὴν 3 Μαρτίου· διότι εὐρισκόμεθα μεταξὺ τῆς 76⁰ Β. πλάτους τοῦ Μαλακῶφ, καὶ 67⁰ Ν. μήκους τοῦ Κορσέ· καὶ κατὰ μὲν τὰ πρῶτα 3[4 ἔσεται γλυκίπικρος, συνεπεία τῶν πολλῶν σουαρέδων καὶ τῶν ἀλλεπαλλήλων χωρῶν, μὲ τὰ παρεπόμενά των, τὰς μῦδας δηλ. τὰ λούσα, τὰ μαλακῶφ, τοὺς κορσέδες, τὰ Νετκολτέ, τὰ Νεγκλιζέ, τὰ δάνεια, τὴν πτώχεια, τὰς κατασχέσεις, τὰς πλευρίτιδας, τὰς ἐπισκέψεις τῶν ἰατρῶν μετὰ τῶν ὑπασπιστῶν των φλεβοτόμων, τὴν φθίσιν, τὸ τεφτέρει τῶν φαρμακοπῶλων καὶ τὴν κωρωνίδα ὄλων αὐτῶν, τὴν γαλανταρίαν αὐτὴν τοῦ Μουσιῦ Χάρου.

- » Τί γαλάντες καθαλιέρος, εἶν' αὐτὸς ὁ μουσιῦ Χάρος!
  - » Ὡσὰν φίνος Κορτεζάνος σ' ὀμιλεῖ μὲ πολὺ θάρρος.
  - » Ν τ ε κ ο λ τ ε κί αὐτὸς χορεύει καὶ Μαζούρκα καὶ Κατρίλια,
  - » Κ' εἰς τὰς Ντάμας ὁ Γαλάντες κομπλημέντα κάμει χίλια!
  - » Ἐχει δὲ καὶ ἄλλην χάριν, μὲ αὐτὸν ὅταν χορεύης,
  - » Μήτε λεμονάδα θέλεις, μήτε παγοτὸ γυρεύεις!
  - » Σ' ἐπιασεν ἀλαμπρατσέτα; ἔσωσε καὶ παρασώνει
  - » Ἐδρῶσίσθη, καὶ θὰ ἦσαι αἰωνίως κρύα χιόνι!
- ἰδοὺ καὶ ὀλίγα ἄλλα ἐκ τῶν προγνωστικῶν του.
- » Μαθητὴν πωλοῦντα, βλέπω, τοῦ Φωτίου τὸν κανόνα, Μπενερίτσια πενήντα, θε νὰ ἔχ' ἡ Πριμαδάνα.
  - » Στὸν περίπατον πηγαίνει, Ντεκολτέ μία Κυρία εἶν σημεῖον πῶς θὰ γίνῃ εἰς τὰ σκόρδα ἐφορία.
  - » Συνοδεύ' ἀλαμπρατσέτα μίαν ἄλλην ἓνας φίλος, Καὶ ὁ ἄνδρας τῆς κατόπιν τοὺς ἀκολουθεῖ ὡς σκύλος·
  - » Μία ἄλλη φλουρογύμψη, ἀπαιτεῖ ὁ σύζυγός της Μὲ τὰ σταυρομένα χέρια, σοῦζα νᾶναι πάντα 'μπρός της.

- » Καὶ τὰ δύο προμηνύουσιν πῶς ἐφέτος τὰ κριάρια Κέρατα τρανὰ θὰ κάμουν, καὶ χοντρότατα τομαρία.
- » Βλέπω δὲ καὶ μίαν ἄλλην μὲ τσιγάρο εἰς τὸ στόμα!
- Αἱ κυρίαί σας θὰ κάμουν συμπαθητικὸν τὸ χρῶμα.
- » Βλέπω Κύριον ζητοῦντα διπλωμάτης νὰ περάσῃ Ἐνῶ ἄγισσα δὲν ξεύρει, δυὸ γαδάρων νὰ μοιράσῃ!

» Συμφορά του ποῦ δὲν ξεύρει, γιατί πρώτα τὸ δικόν του
Θὰ κρατοῦσε μερτικόν του!

» Πληρξούσιον κυττάζω στὴν αὐλὴν νὰ τρυγυρίζη
Ἵπουργὸς νὰ γίνη θέλει! παλαμύδα τοῦ μυρίζει!

» Βλέπω καὶ ὀσιοτάτου τὰ δυὸ μάγουλα κνικάτα
Προμηνύει ἀφθονίαν στὰ κρασιὰ τὰ ρετσίνατα.

» Ἴατρὸν συλλογισμένον θεωρῶ εἰς μιὰν γωνίαν
Εἶν' σημεῖον πῶς ἐφέτος θεὸς νὰ ἔχετε υἱεῖαν.

» Ἐνας ἔμπορος πηγάζει βερεσέδια νὰ συνάξη
Θεὸν ἀκούσετε ταχέως πῶς τὸ τόπι θὰ πινάξη.

» Βλέπω κ' ἕνα Γεζουίτην προσηλύτους νὰ θηρεύη
Καὶ τὸν διάβολ' ὅμως βλέπω πῶς κουκιά τοῦ μαγειρεῖει.

καὶ θὰ ἴδῃ τὰ κοκκαλά του

Ἰπαλά σὰν τὴν κοιλιά του.

» Μὲ κορσὲ δύο Γαλάνται περπατοῦν καὶ καμαρώνουν
Κι' ὅσοι καθ' ὁδὸν τοὺς βλέπουν ἔμπρὸς καὶ πίσω τοὺς μουντζώνουν.

Ἄλλοι δυὸ φκλασιδομένοι σὰν τοὺς μασκαράδες τρέχουν

Χαιρετοῦν ὅποιον κι' ἂν τύχουν καὶ καμμιά ντροπὴ δὲν ἔχουν.

Καὶ τὰ δύο προμηνύουν Μασκαράδων ἀφθονίαν

Ἡ δὲ ἀποκρέω θάχη διασκέδασιν σπανίαν.

Ἄλλ' ἄς ἔλθουμεν πλέον καὶ εἰς τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, τὸ ὅποιον ἀνέφερα
στὴν ἀρχὴν, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου πιστεύω ὅτι ἔχετε καὶ ἡ εὐγενεῖα σας μεγάλη
π ρ ε μ ο ὕ ρ α νὰ τὸ μάθετε τί πρᾶγμα εἶναι, μόνον ὅτι εἴσθε ἀρκετὰ πνευματώ-
δης καὶ δύνασθε νὰ τὸ συμπεράνετε· ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ πολυζαλιζέσθε, ἐγὼ νὰ σᾶς
τὸ πῶ· τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς εἶναι ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον μὲ τὴν καλοσύνην
μου νὰ εὔρω τὸν μπελά μου, καὶ μπελάς μεγάλος εἶναι νὰ δώσῃ κανεὶς μ π ό ν α
χάριν ἄλλου καὶ νὰ τὰ πληρώνη ἔπειτα ὁ ἴδιος (ἐνῶ τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει, ὅταν δίδῃ
κανεὶς τὰ μ π ό ν α διὰ ὑπόθεσιν ἐδικὴν του) ἐπειδὴ ἤξεύρω ὅτι ἡ εὐγενεῖα-
σας δὲν προσκυνάτε τὰ γρόσια, σὰν καὶ μερικοὺς ἀσυνειδήτους ποῦ γιὰ ἑκατὸν
ψωρόγροσα πουλοῦνε καὶ τὴν μάνα τους.

Σᾶς παρακαλῶ νὰ πληρώσετε τὸ ἀνάλογόν σας, τὸ ὅποιον μόλις εἶναι
ΕΝΑΣ ΜΕΤΣΙΤΙΕΣ· καὶ νὰ δεχθῆτε εὐμενῶς τὰ σεβάσματα τοῦ ὑποφαινο-
μένου.

Εὐχέτου καὶ δούλου σας

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΚΑΡΙΜΒΑ.

καὶ τοῦ Συναδέλφου του (ἐπίσης εὐχέτου σας)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ.

(212 x 172) (88)

καὶ ἐπιπλά

ἔκδοσις γὰρ ἐφ. 1-2 ἢ 15-16

I 150